

S. Marija Marta Chambon

**Pobožnost k svetim ranam
našega Gospoda Jezusa Kristusa**

2023

Prva slovenska izdaja:

Tisk dovolil škofijski ordinariat v Ljubljani dne 25. maja 1927, števil. 1985.

Msgr. Josip Dostal, cenzor

Druga slovenska izdaja:

Ponatis in posodobitev v sedanjem slovenskem jeziku z dovoljenjem samostana Chambéryju, leta 2022.

Kar govori knjižica o dejstvih nadnaravnega značaja, ima samo človeško veljavo. Ne mislimo razsojati o stvareh, ki jih sme uveljaviti le Cerkev. V vsakem oziru se popolnoma uklonimo sodbi naše matere sv. Cerkve.

Prednica in sestre samostana Marijinega obiskovanja v Chambéryju

Z dovoljenjem samostana v Chambéryju, ki si pridržuje vse pravice.

Velečastita gospa mati!

Knjižico o s. Mariji Marti, ki ste mi jo poslali, da jo predložim sv. očetu, sem prejel. Hitim Vam sporočiti, da je sv. oče vesel izvoda ter iz srca želi, naj bi se vsepovsod seznanili s krepostmi in z vzornim življenjem te redovnice in služabnice Božje, da bi se duše navdušile za pota popolnosti. Sv. oče se raduje z avtorico ter podeljuje nji in njenim sosestram apostolski blagoslov. Tudi jaz se zahvaljujem za dobrotno poslani izvod in uporabljam hkrati priliko, da Vam, velečastita gospa mati, pošljem spoštljive pozdrave.

Vaši veličastnosti prevdani

P. kardinal Gasparri

V Vatikanu, 18. maja 1924

Nadškofijska palača, Piza

Velečastita gospa mati!

Po vzvišenih besedah sv. očeta je vsaka nadaljnja beseda odveč. Kljub temu naj mi bo dovoljeno vsaj z eno besedo izraziti veselje ob srečnem uspehu, s katerim hodi knjižica svojo pot in – naj naravnost povem – vrši svoj apostolat. Verujem, in srce mi pravi, da so listi, ki prinašajo kratko orisano zgledno življenje s. Marije Marte Chambon, podobni gorčičnemu zrnu, ki se bo kmalu razvilo v veliko drevo. Mnogo ptičev bo iskalo hrane

v njegovih vejah in si zidalo gnezda. Na svetu je toliko trpljenja, da, trpljenje se od dne do dne množi, medtem ko vdanost in umetnost prav trpeti od dne do dne pojenjuje. Današnji svet ne zna prav tolmačiti trpljenja, ne zna ga ceniti, prenašati, v trpljenju se ne zna tolažiti. Naj vendar pomaga praktični pouk duše, v katero so izžarele sv. rane toliko luči in tolažbe! Ti nauki naj bi vse, ki jokajo, poučili, da omili in olajša vsako zemeljsko bolečino misel, da se bo nekoč vsaka bolečina spremenila v večno radost! Blagoslavljam Vas, velečastita gospa mati, in vse sestre Vaše samostanske družine!

Najvdaneje

+ F. kardinal Maffi

Piza, na praznik Kristusovega vnebohoda 1924

Nadškofijska palača Chambéry

Knjižica o sv. Mariji Marti in sv. ranah se s prav zglednim uspehom razširja med pobožnimi dušami. Veseli nas videti, da ljudje našega Gospoda in Zveličarja na ta način bolj ljubijo in prisrčneje k njemu molijo. Naj bi našlo zlo moderne družbe v Zveličarjevih ranah svoje zdravilo! Prav posebno nas radosti, da je cvetka našega salezijanskega vrta prispevala k temu, da rosi balzam na rane sveta, ki se zateka k sv. ranam.

+ Dominik Castellan, nadškof v Chambéryju

Chambéry, 9. julija 1924

Otroška in mladostna leta

Ne bomo podali celotnega življenjepisa s. Marije Marte, marveč le one odlomke njenega življenja, ki prav posebej osvetljujejo njeno najljubšo pobožnost: čaščenje sv. Gospodovih ran.

Frančiška Chambon je bila hči preprostih, zelo vernih kmečkih staršev. V vasici Croi-Rouge pri Chambéryju (Francija) je 24. maja 1844 zagledala beli dan. Še istega dne so jo v župni cerkvi krstili.

Bog se je nedolžni Frančiškini duši razodel že v jutru življenja. Jezusova izvoljenka je bila devet let stara. Na veliki petek jo je vzela teta s seboj v cerkev. Počastili sta sv. križ. Naenkrat je Frančiška zagledala Zveličarja, visečega na križu. Bil je ves v ranah in krvav. "Ah, v kakem stanju je bil Gospod!" je pripomnila pozneje ob misli na to podobo.

Prvič ji je bilo torej razodeto Zveličarjevo trpljenje, ki je igralo v njenem življenju tako važno vlogo. Sicer pa se ji je v rani mladosti najpogosteje prikazoval Jezus kot Dete. Na dan prvega sv. obhajila je videla, kako je prihajal k njej. In od onega srečnega dne pa do smrti je pri vsakem sv. obhajilu gledala v posvečeni hostiji malega Jezusa. Bil je njen neločljivi spremljevalec. Skupaj sta hodila na polje k delu. Med potjo sta se pogovarjala. Po delu pa jo je spet spremil na dom. Proti koncu življenja se je spominjala tega presrečnega časa: "Vedno sva bila skupaj. O, kako srečna sem bila! Raj sem imela v srcu!"

Frančiški ni prišlo na um, da bi bila komu o svojem srečanju z Jezusom kaj povedala. Sama se je radovala svoje sreče, naivno meneč, da so vsi ljudje prav tako obdarovani. Otrokovo nedolžnost in vnemo pa je opazil g. župnik. Z njegovim dovoljenjem je deklica pogosto pristopala k obhajilni mizi. Ko je gospod župnik spoznal, da ima redovni poklic, jo je sam peljal v samostan Marijinega obiskovanja v Chambéry.

Prva leta v samostanu

Z 18 leti je bila Frančiška sprejeta v samostan. Dve leti pozneje je na praznik naše ljube Gospe od angelov naredila redovne zaobljube in prejela ime s. Marija Marta. Bil je 2. avgusta 1864.

Nova Kristusova nevesta ni na zunaj ničesar nudila, kar bi jo priporočalo. Vsa lepota te kraljeve hčere je bila skrita v njeni notranjosti. Z duševno lepoto jo je Bog odškodoval za pičle naravne darove. S. Marija Marta je bila nerodnega, neuglajenega vedenja in govorjenja, srednjih, nerazvitih zmožnosti. Bila je popolnoma neizobražena, še brati in pisati ni znala.*_

Dobro si je zapomniti, meni p. Mazoyer DJ, da je bila s. Marija Marta popolnoma neizobražena. Kajti taka teološka točnost in pravilnost nas pri neizobraženi osebi preseneča, oprostimo pa lahko tudi pomanjkljive podatke o nekaterih nebistvenih stvareh.

Pod vplivom milosti pa se je njeno mišljenje in čustvovanje dvignilo nad navadno mero. Živahna, malo trmasta in ne posebno prijetna je bila s. Marija Marta. Njene sestre so se rade pošalile: "O da, bila je svetnica, a taka, ki včasih preglavice dela." Svetnica je poznala svoje slabosti. Z ganljivo otroško preprostostjo se je zaradi njih pritožila Jezusu. Božji ženini ji je odgovoril: "Tvoje napake in nepopolnosti so najboljši dokaz, da prihaja ono, kar se godi v tebi, zares od Boga. Nikdar ti jih ne bom odvzel. Plašč so, s katerim pokrivam svoje darove. Skušaj jih skriti – še bolj pa želim storiti to jaz."

Pozorne oči predstojnic so pod neopiljeno zunanostjo kmalu odkrile veliko lepoto duše, ki je pod vodstvom milosti od dne do dne naraščala. Navedli bi lahko izredne poteze, ki jih je nebeški Umetnik nedvomno sam začrtal. To lahko trdimo s tem večjo gotovostjo, ker so naravne pomanjkljivosti s. Marije Marte vedno ostale enake. Kako razsvetljen je bil njen neizobraženi razum, v kake globine je prodr! Kaka liljska nedolžnost, kako močan duh vere, kako kremenita pobožnost, ponižnost,

koliko hrepenenje po žrtvah je napolnjevalo njeno srce! Naj nam zaenkrat zadostuje sodba njene prednice, m. Terezije Evgenije Revel: "Pokorščina ji je vse. Otroška odkritosrčnost, duh ljubezni, ki jo napolnjuje, njena odpoved in predvsem pristna, globoka ponižnost se zde neovrgljivi dokazi, da Bog vodi to dušo. Čim več milosti prejema, tem bolj se zaničuje. Neprestano jo mori in niči misel, da se morda vara. Smernice, ki se ji dajo, rada sprejema. Na duhovnike in predničine besede se z lahkoto umiri. Njena strastna ljubezen do skritega življenja govori pa še prav posebno v njen prid. Z nerazložljivo silo se skuša odtegniti radovednosti ljudi. Vsa zaskrbljena je, da ne bi kdo opazil, kaj se vrši v njeni duši."

Prvi dve leti redovnega življenja sta naši sestri še precej navadno potekali. Ko odštejemo nenavadni dar molitve, vedno zbranost, neprestano se s stopnjujočo lakoto in žejo po Bogu, ne najdemo v tem času ničesar, kar bi vzbudilo misel na izredno prihodnost. V septembru 1866 pa je pričel deliti Jezus svoji nevesti nenavadne milosti. Mladi sestri so se večkrat prikazali: Gospod, preblažena Devica, uboge duše iz vic in svetniki. Skoraj vsak dan se ji je prikazal Križani, kažoč ji svoje rane, da bi se v premišljevanju poglobljala vanje in bila deležna njegovega trpljenja. Rane so bile včasih blesteče in poveljane, včasih modre podplute in krvave.

Njena spokornost in nočno bdenje

Ko so predstojniki po zanesljivih znamenjih spoznali Božjo voljo, so pričeli polagoma – četudi ne brez oklevanja – s. Mariji Marti dovoljevati, kar je Križani od nje želel. Odslej je sestra vse noči počivala na trdih tleh celice. Noč in dan je nosila raskavo spokorno spodnjo obleko. Slednjič si je morala zviti trnovo krono in jo nositi, v sled česar ponoči glava ni mogla počivati. Čez osem mesecev – bilo je v maju 1867 je Jezus poleg navedenih spokornih vaj zahteval še nočni počitek. Ko je zazibala tiha noč samostanske prebivalce v sen, je s. Marija Marta na Jezusov poziv sama bila pred tabernakljem.

Ob tolikem naporu narava seveda ni prišla do svojih pravic. Kupovala pa se je božja milost. V nočnem miru se je Gospod na najčudovitejši način razodeval ponižni redovnici. Včasih se je sestra cele ure borila s spancem in utrujenostjo. Najpogosteje pa se jo je Gospod takoj polastil ter jo dvignil v nekako zamaknjenje. V teh blaženih urah ji je govoril o svojem trpljenju, o skrivnostih svoje ljubezni. Obsipal jo je z izrazi nežnosti. Vzel je njeno srce ter ga položil v svoje. Dan za dnem si je bolj in bolj osvajal ponižno, preprosto in ukaželjno dušo.

Tridnevno zamaknjenje

Kakor je Jezus napovedal, je bila s. Marija Marta v septembru 1867 v stanju, ki bi ga težko točno označili, razložili. Lahno zardelih lic je nepremično ležala na postelji. Ni spregovorila besede, ne odprla oči. Ničesar ni uživala, in vendar ji je žila popolnoma pravilno bila. Na čast presveti Trojici je bila sestra tri dni – 26., 27. in 28. septembra – v tem stanju. Bili so zanj izredno milosti polni dnevi.

Celica, v katero je prišla presveta Trojica, se je zdela polna nebeškega sijaja. Bog Oče ji je pokazal v hostiji Jezusa: "Podarim ti onega, ki mi ga tolikokrat daruješ." Potem ji je prikazal betlehemske in golgotske skrivnosti. Dal ji je globoko umevanje obeh veledele Božje ljubezni: učlovečenja in odrešenja.

Iz Očetove notranjosti ji je prišel v podobi ognjenega žarka Sveti Duh. Bog Oče ga je dal s. Mariji Marti z besedami: "V tem žarku je luč, trpljenje in ljubezen. Ljubezen bo moj delež. Luč naj ti pomaga do spoznanja moje volje. Trpljenje dam tebi, da boš vsak hip trpela, kar bom zate določil."

Zadnji dan ji je pokazal nebeški Oče v svetlem žarku, prihajajočem iz nebes, križ svojega Sina in ji pri tem "podelil globlje spoznanje velike vrednosti sv. ran za njeno lastno zveličanje". V drugem žarku, blestečem od zemlje proti nebu, je jasno spoznala svoje "poslanstvo": kako naj z zaslugami sv. ran okoristi ves svet.

Sodba cerkvenih predstojnikov

Po nenavadnih potih je vodil Bog svojo ljubljenko. Prednica in voditeljica novink sta se bali odgovornosti. Zato sta se obrnili do cerkvenih predstojnikov, in sicer do treh duhovnikov, ki so jih splošno čislali ter so sloveli po kreposti in učenosti. Bili so: kanonik Mercier, hkrati generalni vikar in ravnatelj samostana, p. Ambrozij, provincial savojskih kapucinov, in kanonik Bouvier, spiritual samostanske družine.

Ti trije gospodje so temeljito in strogo preiskali pot, ki jo je hodila s. Marija Marta. Prišli so do zaključka: kar se dogaja v duševnem življenju sestre, je od Boga. Svetovali so, da se vse napiše, in modro zahtevali, naj ostane vse tajno, dokler Bog sam ne bo razkril svojega dela.

Tako še samostanska družina ni vedela, da ima v svoji sredi s posebnimi milostmi obdarjeno sestro, in sicer ono, ki je bila po človeški sodbi najmanj primerna za to.

M. Terezija Evgenija je sprejela nasvet duhovnikov kot migljaj od zgoraj. Z boječo natančnostjo je dan za dnem zapisovala, kar ji je preprosta sestra zaupala. Gospod sam je naročil sestri, naj svoji prednici ničesar ne zamolči. "V sv. pokorščini bomo pred Bogom in svetima ustanoviteljema našega reda kolikor mogoče natančno napisali, kar smatramo za posebno milost božjega Srca in posebni dar nebes v blagor naše samostanske družine ter v zveličanje vsega sveta. Zdi se, da si je Bog v naši mali družini izbral odlikovano orodje, s katerim bo zopet poživil čaščenje sv. Kristusovih ran. To orodje je naša s. Marija Marta Chambon. Zveličar jo osrečuje s svojo navzočnostjo. Vsak dan ji kaže svoje rane in jo bodri, naj uporabi njihove zasluge za potrebe sv. Cerkve, za spreobrnjenje grešnikov, za zadeve naše samostanske družine in posebno za duše v vicah.

Jezus je izvolil sestro za igračo svoje ljubezni in za žrtev svojega Božjega veselja. Vsak hip izkusimo, kako veliko premore njena molitev pri Bogu."

S to razlago pričenja m. Terezija Evgenija svoje zapiske. Kar bomo v

nadaljevanju navedli o s. Mariji Marti, je vzeto iz teh zapisov.

Poslanstvo

Nekega dne je Gospod rekel svoji služabnici: "Boli me, ker imajo nekatere duše pobožnost k mojim sv. ranam za nekaj čudnega, zaničevanja vrednega, tako rekoč neprimernega. Tako se ta pobožnost opušča in pozablja.

V nebesih so svetniki, ki so zelo častili moje sv. rane. Na zemlji ni skoraj nikogar, ki bi me na ta način častil."

Ta tožba je zelo upravičena. V svetu, ki misli le na uživanje, večina ljudi izgubi smisel za žrtvovanje. Duše, ki razumejo križ in resno premišlujejo trpljenje Kristusovo, so prav redke. In vendar sv. Frančišek Saleški po pravici trdi, da je Kristusovo trpljenje "prava šola ljubezni, najboljši in najsilnejši nagib pobožnosti".

Jezus pa noče, da bi ta neizčrpna zakladnica ostala neizrabljena, da bi se blagoslova polni sadovi sv. ran izgubili ali pozabili. Da bi dovršil delo svoje ljubezni, si je, kakor navadno, izbral najneznatnejše orodje.

Dne 2. oktobra 1867 je s. Marija Marta prisostvovala redovni preobleki. Naenkrat se je odprlo nebo. V nebesih so se istočasno vršili isti obredi kot pred oltarjem, samo z vse večjim sijajem. Vse rajne članice Marijinega obiskovanja so bile prisotne. Radostno ganjene so se obrnile prve matere sv. reda k sestri:

"Večni Oče je našemu sv. redu na tri različne načine podaril svojega Sina:

1. Jezusa Kristusa z njegovim križem in njegovimi ranami, in sicer temu samostanu še posebej.
2. Njegovo presveto Srce.
3. Jezusovo sv. otroštvo, da ga častimo. V srečanju z Jezusom moraš biti preprosta kot otrok!"

Ta trojni dar ni čisto nov. Če listamo po letopisih reda Marijinega obiskovanja, najdemo v življenjepisu m. Ane Marjete Clement, sodobnice sv. Ivane Frančiške Šantalske zapis, da je gojila te tri pobožnosti. Vse redovnice, ki jih je ona vzgojila, so se tem pobožnostim posebej posvetile.

Nekaj dni pozneje se je sestri prikazala pred 18 meseci umrla m. Marija Pavlina Deglapigny.

Potrdila je dar sv. ran: "Red Marijinega obiskovanja je posredoval velik zaklad, ki mu je pa nekaj manjkalo. Blagrujem dan, ko sem zapustila zemljo. Namesto da bi imeli samo presveto Srce našega Gospoda, imate zdaj vso njegovo človeškost, namreč njegove rane. To milost sem vam jaz izprosila."

Ali ni oni, ki ima Srce Jezusovo, lastnik vsega Jezusa, vse njegove ljubezni? Gotovo. Vendar sv. rane tako rekoč izžarevajo njegovo ljubezen in so govoreči dokazi brezmejne Božje ljubezni. Zveličar želi, da častimo vso njegovo osebo ter ob čaščenju srčne rane ne pozabimo drugih ran, ki jih je tudi iz ljubezni do nas sprejel. Sv. Frančišek Saleški se je svoji duhovni hčeri mnogokrat prikazal. Nekega dne se je razvil med njima sledeči pogovor: "Saj veš, moj oče, da moje sestre nič ne dajo na moje besede, ker sem tako nepopolna," je naivno dejala sestra. "Hči moja," je odvrnil svetnik, "Bog drugače presoja stvari kot ljudje. Človek gleda vse s človeškega vidika. Bog pa daje milost prav najrevnejšim, ki nimajo česa pokazati. Tako večja vse, kar se godi v njih, le v Božjo čast. Svojih nepopolnosti bi morala biti vesela, ker prikrivajo Božje darove. Bog te je izvolil, da izpopolniš pobožnost k presvetemu Srcu Jezusovemu. Srce je bilo razodeto moji hčeri Marjeti Mariji, sv. rane moji ljubi Mariji Marti. Posebna radost za moje očetovsko srce je, da se je križanemu Jezusu po vama izkazala ta čast. To je dopolnitev odrešenja, po kateri je Jezus tako zelo hrepenel."

Tudi Devica Marija je potrdila poslanstvo s. Marije Marte. Nekoč se ji je prikazala v spremstvu sv. ustanoviteljev in sv. Marjete Marije Alacoque. Polna dobrote ji je rekla: "Kakor sem nekoč nesla sad svojega telesa k sorodnici Elizabeti, tako ga podarim zdaj redu Marijinega obiskovanja. Tvoj sv. ustanovitelj je posnemal mojega Sina v delu, krotkosti in ponižnosti. Tvoja mati, sv. Ivana Frančiška Šantalska, me je posnemala v velikodušnosti, s katero je šla preko vseh zaprek, da bi se združila z Jezusom in vršila njegovo voljo. Tvoja sestra sv. Marjeta je upodobila v sebi Srce mojega Sina, da bi ga dala svetu. Ti pa, hči moja, si izvoljena, da uveljaviš trpljenje in sv. rane mojega edinega, nadvse ljubljenega Sina in s tem zadržiš Božjo pravičnost."

Na pomisleke, ki jih je imela s. Marija Marta zaradi bodočih težav, ji je odvrnila Brezmadežna: "Ni treba, da bi se s prednico vznemirjali! Moj Sin že ve, kaj mu je storiti. Naredita le dan za dnem, kar bo od vaju zahteval!"

Vedno pogosteje in na različne načine je Devica Marija spodbujala sestro: "Če hočete imeti bogastva," ji je rekla nekega dne, "jih morate črpati iz ran mojega Sina! Vsi navdihi Svetega Duha prihajajo iz Jezusovih ran. V oni meri kot ste ponižni, jih boste deležni. Vaša mati sem in vam naročam: Zajemajte iz ran mojega Sina! Pritisnite se k ranam in vsrkajte vso njegovo kri, ki je pa seveda nikdar ne boste mogli izčrpati." "Rane mojega Sina moraš izrabiti za spreobrnjenje grešnikov!"

Poleg naukov, ki so jih dajale prve matere reda Marijinega obiskovanja, sveti ustanovitelj in preblažena Devica, je prejela sestra pouk tudi od Boga Očeta. Bila mu je v nežni otroški zaupnosti vdana. Bog Oče pa jo je prav po Božje razvajal. Prvi ji je razodel njeno prihodnje poslanstvo. Vedno jo je zopet in zopet spomnil nanj: "Otrok moj, podarim ti svojega Sina. Izkoriščaj ga med dnevom in poplačaj z njim vse, kar za vse ljudi dolguješ moji pravičnosti! Neprestano zajemaj iz Jezusovih ran, da poplačaš dolgove grešnikov!"

Redovna družina je ob različnih prilikah prirejala procesije ter opravljala posebne molitve. Glede tega je dejal Bog Oče s. Mariji Marti: "Kar mi s

tem nudite, ni nič." "Če to ni nič," je pogumno odgovoril sveti otrok, "potem ti darujem vse, kar je tvoj Sin za nas storil in trpel." "O," je rekel na to nebeški Oče, "to je pa nekaj velikega."

Tudi Božji Zveličar je utrjeval svojo služabnico v poslanstvu, zatrjujoč ji, da je resnično poklicana poživiti pobožnost do njegovih sv. ran. "Izvolil sem te, da se v žalostnih časih, v katerih živite, poživi pobožnost k mojemu bridkemu trpljenju." Pokazal ji je svete rane kot knjigo, v kateri naj bi se učila brati. "Ne obrni svojih oči od te knjige in več se boš naučila iz nje, kot znajo največji učenjaki. Molitev k mojim sv. ranam vsebuje vse."

Meseca junija je klečala s. Marija Marta pred Najsvetejšim. Jezus ji je pokazal svoje presveto Srce kot vir vseh drugih njegovih ran. Dostavil je: "Svojo zvesto služabnico Marjeto Marijo sem izbral, da bi ljudje po njej spoznali moje Božje Srce. Svojo malo Marijo Marto pa sem izvolil, da nauči ljudi pobožnosti k ostalim mojim ranam. Moje rane vas bodo čisto gotovo rešile, rešile bodo svet."

Ob neki drugi priliki je rekel Jezus: "Tvoja naloga je poskrbeti, da bom zlasti v prihodnosti po svojih ranah spoznan in ljubljen." Jezus je želel, naj neprestano daruje njegove rane za blagor sveta. "Hči moja, svet bo bolj ali manj zmeden, kakor boš pač vršila svojo nalogo. Izvoljena si, da zadoščuješ moji pravičnosti. Živi v samostanu, kot se živi v nebesih! Ljubi me in neprestano prosi, da omilim svoje maščevanje! Obudi zopet pobožnost k mojim svetim ranam. Po tej pobožnosti ne bodo rešene le sedaj živeče duše, marveč še mnogo drugih. Nekega dne boš morala dati račun, kako si izrabila ta zaklad v prid vseh mojih stvari. Nevesta moja, resnično stanujem tu in v vseh srcih. V njih bom vzpostavil svoje kraljestvo in utemeljil svoj mir. S svojo močjo bom odstranil vse zapreke. Kajti gospodar vseh src sem ter poznam sleherno bedo. Ti si prevodna cev mojih milosti. Zavedaj se, da cev nima ničesar od sebe! Ima le to, kar se pretaka po njej. Kot cev torej ne smeš ničesar pridržati zase, marveč moraš povedati vse, kar ti razodenem. Izvolil sem te, da vse okoristiš z vrednostjo

zaslug mojega trpljenja, a ti ostani vedno skrita! ***Pozneje bom svetu razodel, da bo s tem sredstvom in s pomočjo moje brezmadežne Matere rešen.***"

Nagibi za pobožnost k sv. ranam

Ko je Križani razodel s. Mariji Marti njeno posebno življenjsko nalogo, ji je hkrati razkril tudi nagibe za pobožnost k sv. ranam in bogate milostne sadove te pobožnosti.

Da bi z vso vnemo delovala za razcvet pobožnosti, je smela vsak dan, da, skoraj vsak trenutek gledati neizmerne zaklade življenjskih virov – Božjih ran.

"Razen moje svete Matere in tebe ni nobena duša prejela milosti, da bi noč in dan gledala moje sv. rane."

"Hči moja, ali poznaš zaklad sveta? Svet noče o njem ničesar vedeti. Tako boš gledala moje rane, da boš bolje spoznala, kaj sem storil, ko sem prišel in zate trpel!"

"Kolikorkrat Očetu darujete zasluge mojih sv. ran, si pridobite neizmerni zaklad. In potem ste podobni onemu, ki je našel v njivi velik zaklad. Ker pa niste zmožni shraniti zaklada, ga vzameta Bog in moja najsvetejša Mati in ga shranita. V hipu smrti pa vam ga bosta vrnila in naklonila zasluge dušam, ki so jih potrebne. Zaklad mojih sv. ran morate uporabiti in uveljaviti!"

"Ne ostanite revni, ko pa je vaš Oče tako bogat! V čem ostane vaše bogastvo? V mojem svetem trpljenju."

"Kdor je v stiski, naj pride z vernim zaupanjem in venomer črpa iz zaklada mojega trpljenja in mojih sv. ran!" "Ta zaklad je vaš. Vse je v njem, vse, samo pekla ni."

"Eden mojih učencev me je izdal in prodal mojo kri. Vi tako lahko odkupite vsako kapljico! Ena sama kaplja more oprati čisto ves svet – in vi ne mislite na to, ne poznate vrednosti te odkupnine!"

"Prav so storili rablji, da so mi odprli stran, prebodli roke in noge! S tem so odprli vrelece, iz katerih bodo vso večnost pritekale vode mojega usmiljenja. Le greh je zakrivil to – nadvse se mora prezirati!"

"Mojemu Očetu je posebno dragoceno, če se mu darujejo moje sv. rane in bolečine moje najslajše Matere. To ga dostojno, neskončno povečuje. S tem se daruje nebeški dar."

"Tu imaš, s čimer moreš poplačati vse dolgove! S tem, da daruješ zasluge sv. ran nebeškemu Očetu, zadoščaš pri njem za grehe ljudi."

Navedene besede je smela s. Marija Marta – posebno leta 1868 – ob različnih prilikah poslušati. Deloma so bile namenjene le njej, deloma so veljale vsej samostanski družini in vsem vernikom. Jezus jo priganja in z njo tudi nas, naj gremo k zakladu in ga izrabimo: "Vse zaupanje se mora staviti na moje sv. rane in po njihovih zaslugah delati v rešitev duš."

"Ko so mi zadali rane, je človek v svoji nespameti mislil, da je vse končano. Vendar ne! Rane bodo vekomaj ostale in vsi ljudje jih bodo vso večnost gledali. Povem ti to, da se ne boš le iz navade ozirala nanje, temveč jih ponižno častila."

"Vaše življenje ni od tega sveta. Odstranite Jezusove rane, pa boste čisto zemeljskega mišljenja. Preveč ste zamreženi v čutno, da bi mogli doumeti obilico milosti, ki jih prejimate po njihovih zaslugah. Sonce bi morali bolj v njegovem polnem siju opazovati! Celo duhovniki ne premišlujejo razpela, kot bi ga morali. Hočem, da se časti vsa moja oseba."

"Žetev je velika in preobilna. Ne glejte na to, kar ste že dosegli, marveč se ponižajte in poglobite v lastni nič! Tako boste pridobivali duše. Nikomur se ni treba bati, da opozori vernike na moje rane! Pot mojih ran je tako preprosta in lahka. Vodi v nebesa."

Uporabljajmo s srcem, polnim ljubezni, zaklade sv. ran! Nekega dne je Gospod s. Mariji Marti pokazal zbor serafov, ki so med sv. mašo obkrožali

oltar. Rekel ji je: "Zatopljeni so v gledanje Božje lepote in svetosti. Občudujejo, molijo, toda posnemati ne morejo. Nasprotno pa vi premišljuje in se potapljate v Jezusovo trpljenje! Trudite se, da postanete trpečemu Zveličarju enaki! Če hočete prejeti milosti, katerih si želite, pridite s srcem, ki plamti v ljubezni, k mojim ranam in molite z vso vnetostjo!"

S trdno vero pristopimo k nebeškemu zakladu: "Moje rane so čisto sveže. Darovati jih morate, kot bi jih prvokrat!"

"V premišljevanju mojih ran najdeš vse zase in za druge. Kažem ti rane, da bi šla vanje."

Z zaupanjem se pollaščajmo zaklada: "Hči moja, zaradi stvari tega sveta se ne smeš vznemirjati! Šele v večnosti boš videla, kako so te okoristile sv. rane. Rane mojih nog so kot morje. Vodi vse ljudi k njim! Njihovi vhodi so dovolj veliki, da vse sprejmejo."

To naj se vrši neutrudljivo, v duhu apostolata: "Treba je mnogo moliti, da se bo povsod razširila pobožnost k mojim sv. ranam." (Ko je Jezus to govoril, je prišlo iz njegovih ran pet svetlih žarkov in ovilo zemljo.)

"Moje rane vzdržujejo svet. Moje rane so viri vseh milosti. Zato me prosite za pomnožitev ljubezni k mojim sv. ranam, jih velikokrat kličite na pomoč, opozorite bližnjega nanje! Govorite o njih! Vedno zopet se jih v pogovoru spominjajte, da pridobite duše za to pobožnost!"

"Dolgo bo trajalo, da se vpelje ta pobožnost, le pogumno delaj zanjo! – Vsaka beseda, govorjena v čast mojih ran, mi napravi nepopisno veselje; štejem vse besede. – Četudi nekateri ničesar nočejo vedeti o mojih ranah, si moraš vendar prizadevati, da bodo tudi ti pridobljeni nanje!"

Nekoč je bila s. Marija Marta zelo žejna, nakar ji Jezus reče: "Hči moja, pridi k meni in dal ti bom vode, ki bo pogasila tvojo žejo. Razpelo vse vsebuje. Tam najdejo vse duše dovolj, da pogasijo žejo. V mojih ranah imate vse: Ustvarjajo trajna dela – ne po radosti, marveč po trpljenju. Delavci Gospodovega vinograda ste. Z mojimi ranami lahko napravite velik dobiček. Daruj mi svoja dela in dela sosester, združena z mojimi

ranami! Ničesar ni, kar bi jih storilo zaslužnejše in mojim očem dopadljivejše. Celo v najmanjših, najneznatnejših opravilih so nepojmljivi zakladi." Pri teh zaupnih razodetjih Gospod s. Mariji Marti ni vselej pokazal vseh ran. Včasih je videla le eno samo.

Nekoč je rekel Jezus: "Prizadevaj si, da boš s skrbnim premišljevanjem moje rane ozdravila!" Nato ji je pokazal desno nogo: "Kako zelo bi morala častiti te rane in se skrivati v njih, kot se skriva golobica v skalni votlini!"

Ob drugi priliki ji je pokazal levo roko: "Hči moja, vzemi iz moje leve roke moje zasluge in jih daj dušam, da bodo v večnosti na moji desnici! Bogu posvečene osebe bodo na moji desnici, da sodijo svet. Prej pa bom terjal od njih račun o dušah, katere bi one morale rešiti."

Trnova krona

Jezus zahteva za svojo s trnjem kronano glavo posebnega čaščenja, zadoščenja in ljubezni.

Trnova krona mu je povzročala neizrekljive bolečine. Nekega dne je rekel svoji nevesti: "Trnova krona mi je povzročala več trpljenja kot vse druge rane. Poleg smrtnega boja na Oljski gori je bila moje najkrutejše trpljenje. Da olajšate te bolečine, spolnajte redovna pravila!"

Duši, ki zvesto hodi po Jezusovi poti, je krona vir zaslug: "To je glava, ki se je pustila iz ljubezni do tebe prebosti. Po njenih zaslugah boš nekoč kronana. Srečna duša, ki jo pazljivo premišljuje, še srečnejša ona, ki to, kar je premišljevala, v dejanju izvaja! Tu je vaše življenje. Bližajte se mu s preprostostjo in ničesar se vam ni treba bati! Duše, ki so na zemlji premišljevale in častile trnovo krono, bodo tvorile nekoč mojo nebeško krono. Za trenutek, ko v zemeljskem življenju premišlujete trnovo krono, vam bom v večnosti podaril drugo krono. Moja trnova krona vam bo pripravila to slavo."

Trnova krona je posebni dar, s katerim razveseljuje Jezus svoje ljubljence: "Trnovo krono dajem svojim ljubljencem. Na izreden način je last mojih

nevest in odlikovanih duš. Je blaženost zveličanih v nebesih, a trpljenje mojih ljubljencev na zemlji." (Pri teh besedah je sestra videla, kako je iz vsakega trna prihajal nepopisno lep žarek slave.) "Moji pravi služabniki skušajo trpeti, kot sem jaz trpel. Vendar ne more nihče toliko trpeti, kot sem jaz.* *Od izbranih duš zahteva Jezus nežno sočutje z njegovo čaščenja vredno glavo.*"

Nekega dne je pokazal s. Mariji Marti krvavečo, s trni čisto prebodeno glavo, s tako trpečim izrazom, da sestra ni našla besed, s katerimi bi to opisala. Hkrati ji je rekel: "Glej onega, ki ga iščeš! Poglej, v kakšnem stanju je! Ozri se semkaj in potegni trne iz glave s tem, da daruješ nebeškemu Očetu zasluge mojih ran! Dvigni se in išči mi duš!" Ali iz besed: "Dvigni se in išči mi duš" ni slišati skrbi za rešitev duš? Ali niso odmev tožbe: "Žejen sem"?

"Pomni, trpljenje je zate. Milosti, ki jih črpaš iz njega, so za druge. Duša, ki združuje svoja dela z zaslugami moje trnove krone, si pridobi več kot vsa samostanska družina."

S strogimi zahtevami pa gredo z roko v roki dobra dela, ki netijo v srcu sveto ljubezen, da voljno prinese vsako žrtev. Tako se je v oktobru 1867 prikazal Jezus mladi sestri v nebeški slavi, noseč krono: "Moja trnova krona bo razsvetljevala nebesa in vse zveličane. Na zemlji je le nekaj izvoljenih duš, katerim pokažem njeno krasoto. Kajti zemlja je preveč zavita v temo, da bi mogla videti ta sijaj. Glej, kako lepa je zdaj krona, na zemlji pa mi je povzročala toliko bolečin!"

Sestra je bila deležna Kristusovega trpljenja, a tudi njegove slave s tem, da je za hip videla svoje bodoče poveličanje. Nekega dne ji je položil sv. krono na glavo. Sestra je pri tem silno trpela. Rekel ji je: "Vzemi mojo krono! V tem stanju te bodo gledali nebeščani." Nato se je obrnil k svetnikom, kazaje na svojo žrtev: "Glejte sad moje krone!"

Gospodova krona je zveličanim vir blaženstva, pogubljenim pa je predmet strahu. To je s. Marija Marta v prikazni gledala: Božji sodni stol je bil čisto

ovit z žarki, prihajajočimi iz krone. Brez prestanka so prihajale duše, druga za drugo, pred najvišjega Sodnika. One, ki so bile v življenju zveste, so se polne zaupanja vrgle Zveličarju v objem. Nezveste duše pa so se ob pogledu na sv. krono in ob misli na Kristusovo ljubezen, ki so jo zaničevale, polne groze vrgle v večni prepad. Prikazen je naredila na ubogo sestro tako globok vtis, da je vsa trepetajoča pripovedovala, kaj je videla.

Presveto Srce Jezusovo

Ko je Gospod ponižni sestri razkazal vse lepote, zaklade sv. ran, ji ni mogel prikriti bogatih zakladov, nahajajočih se v veliki rani ljubezni.

"Glej studenec, iz katerega naj vsi zajemajo! Prebogat je za vas." je rekel Jezus. Pri teh besedah je pokazal sijajno se blesteče rane. Rana presvetega Srca je po lepoti brez primere presegala vse druge. "Pridi v rano moje svete strani! To je rana ljubezni, iz katere izhajajo živi plameni."

Včasih je sestra po več dni gledala poveličanega Jezusa. V takih dneh se je Jezus zaupno pogovarjal z njo, kot se je bil s sv. Marjeto Marijo Alacoque. Nekoč je slednja, "ki nikdar ne zapusti Srca Jezusovega", rekla: "tako sem smela jaz Gospoda gledati." Medtem pa je Zveličar poln ljubezni vabil s. Marijo Marto: "Pridi v moje Srce in se ne boš ničesar bala! Nastavi ustnice nanj, pij ljubezen iz njega in jo potem razširjaj po svetu! Položi semkaj roko in vzemi moje zaklade!" Jezus je sestri razodel, kako močno hrepeni po tem, da bi delil milosti, ki jih je prepolno njegovo Srce:

"Vzemi, kajti mera je polna! Ne morem jih več zadrževati, tako me sili, da jih razdelim."

Drugikrat vabi Jezus, naj zaklade vedno zopet izkoriščajo: "Pridite in sprejmite izliv mojega Srca, ki neizmerno hrepeni po tem, da bi dal duška svoji preobilici! Od svoje preobilice bom izlil v vas. Kajti v usmiljenju sem sprejel danes duše, rešene po vaši molitvi."

Jezus je na različne načine skoraj vsak hip zahteval, da živi s. Marija Marta

v združenju z Božjim Srcem. "Bodi tesno združena s tem Srcem, da boš prejela mojo kri in jo dala drugim!"

"Če hočete iti v luč Gospodovo, se morate skrivati v mojem Božjem Srcu! – Če hočete spoznati, kako globoko je usmiljenje onega, ki vas tako zelo ljubi, pritisnite polni spoštovanja in ponižnosti ustnice na odprtino mojega presvetega Srca! Tu je vaše središče. Nihče vam ne more braniti, ljubiti to Srce ali druge učiti, da ga ljubijo. Naj rečejo, kar hočejo! Nikdar vas ne bodo mogli oropati vašega zaklada, vaše ljubezni. Hočem, da me ljubite brez človeške tolažbe."

"Bogu posvečena duša ne sme biti na nič navezana! Kdor hoče dospeti k mojemu Srcu, ga ne sme nič več na zemljo priklepati! Kdor želi najti Gospoda, mora iskati le njega! V lastnem srcu iščite božje Srce!"

Potem se Jezus zopet obrne k s. Mariji Marti in po nji na vse, zlasti na njemu posvečene osebe: "Potrebujem tvoje srce. Odškoduje naj me in mi dela družbo! Naučil te bom, kako me moraš ljubiti, kajti ne znaš me. Veda ljubezni se ne zajema iz knjig. Podeli se le duši, ki premišljuje Križanega in zaupno občuje z njim. Pri vseh opravilih se moraš združevati z mano!"

Gospod ji je razodel pogoje in čudoviti blagoslov tesnega združenja z njegovim Srcem. "Nevesta izgublja čas, če v trpljenju in trudu ne počiva na Ženinovem Srcu. Če stori napake, je treba le, da se z velikim zaupanjem nasloni na moje Srce. V tem žarišču izgine vsaka vaša nezvestoba, ljubezen jo uniči in použije. Ljubite me in mi vse prepustite! Počivajte kot sv. Janez na Srcu Učenika! – Če ga tako ljubite, ga zelo poveličujete."

O kako hrepeni Jezus po naši ljubezni! Prosjači zanjo. Nekoč se je vstali Zveličar prikazal svoji služabnici in ji rekel z globokim vzdihom: "Kakor siromak prosjačim. Berač ljubezni sem, kličem svoje otroke, drugega za drugim. Če pridejo, počiva moj pogled z veseljem na njih. Čakam jih."

Nato si je privzel postavo berača in žalosten ponovil: "Ljubezen prosjačim. A večina, celo med meni posvečenimi osebami, mi jo odreka. Hči, ljubi me samo zaradi mene, brez ozira na kazni ali plačilo." Pokazal je na sv. Marjeto Marijo Alacoque, ki je s svojimi pogledi tako rekoč uporabljala

Srce Jezusovo. Rekel je: "Ta me je ljubila s čisto ljubeznijo, samo zaradi mene samega."

Tudi s. Marija Marta je skušala z najčistejšo ljubeznijo ljubiti Jezusa. Kot silno žarišče jo je vleklo Božje Srce nase. Sestra se mu je odzivala z ljubeznijo, ki jo je použivala in hkrati napolnjevala njeno srce z nebeško sladkostjo. Jezus ji je dejal: "Hči, če si izvolim srce, da me ljubi in vrši mojo voljo, zanetim v njem ogenj svoje ljubezni. Vendar tega ognja ne vnemam neprestano. Skrbi me, da bi bilo sicer zadovoljeno samoljubje in bi se milosti sprejemale le iz navade, kot nekaj samo ob sebi umevnega. – Od časa do časa se odtegnem in prepustim dušo njeni slabosti. Potem se zave, kaj more sama iz sebe. Dela napake, a te jo ohranijo ponižno. Nikoli pa zaradi teh napak ne zapustim duše, ki sem si jo enkrat izvolil. Vedno jo imam pred očmi. Nisem tako občutljiv, odpustim in zopet pridem."

"Vsako ponižanje te tesneje združi z mojim Srcem. Ne zahtevam velikih stvari od tebe. Nočem drugega kot ljubezen tvojega srca." "Tesno se pritisni k mojemu Srcu in čutila boš, da je polno dobrote. – Tukaj se učiš miline in ponižnosti. Pridi, otrok moj, vrzi se v moje Srce! To združenje ni le zate, ampak za vse tvoje sestre ..."

"Reci prednici, naj polaga v svete rane vsa dela tvojih sester, tudi oddihe! V njih so naložena kot v banki in dobro zavarovana. (Ko je s. Marija Marta pripovedovala prednici Jezusovo naročilo, se je prekinila z vprašanjem: "Kaj pomeni beseda banka?" Vprašanje otroške nevednosti!) Nato je nadaljevala: "S ponižnostjo in samozatajevanjem morate združevati svoja srca z mojim! O hči, ko bi vedela, koliko trpi moje Srce zaradi nehvaležnosti mnogih! Združujte svoje trpljenje s trpljenjem mojega Srca!"

Posebno onim, ki jim je izročeno vodstvo drugih, odpira Božje Srce svoje zaklade: "Posebno dejanje ljubezni izvršiš, če vsak dan daruješ svete rane za vse voditeljice novink vašega reda."

"Reci svoji voditeljici v noviciatu, naj pride in napolni dušo ob viru! Potem bo jutri njeno srce polno in bo lahko razlila moje milosti nad vas. Njeno

delo je netiti v dušah sveto ljubezen s tem, da prav pogosto govori o trpljenju mojega Srca. Vsem bom dal milost, da bodo razumeli načela mojega Srca. Z delom in s sodelovanjem bodo vse duše v smrtni uri to dosegle."

"Hči, tvoje predstojnice so zakladničarke mojega Srca. Naj lahko položim vanje milosti in trpljenja, kolikor hočem! Reci prednici, naj pride in na virih (presvetega Srca in svetih ran) zajema za svoje sestre! – Gleda naj na moje Srce in mu vse zaupa, ne meneč se za ljudi!"

Gospodove obljube

Božji Zveličar je s. Mariji Marti zaupal svoje rane. Razložil ji je nujne nagibe za pobožnost k svetim ranam in blagoslov, ki to pobožnost spremlja. Pojasnil je, kaj zagotavlja pobožnosti pravi uspeh. Poleg tega ji je dal še mnogo obljub. Te obljube se tolikokrat v različnih oblikah ponavljajo, da se je težko le na nekatere osredotočiti. Slednjič je pa vodilna misel vedno ista.

1. Pobožnost k svetim ranam ne more varati:

"Ne boj se, hči, da bi šla v pobožnosti do mojih ran predaleč! Tu je zmota vselej nemogoča, tudi tedaj, če se zde stvari nemogoče." "Vse bom uslišal, za kar me boste prosili po svetih ranah. To pobožnost je treba širiti!" "Vse boste dosegli, kajti to je zasluga moje krvi, ki je neskončne vrednosti."

"Z mojimi ranami in mojim Srcem lahko vse dosežete."

2. Jezusove rane posvečujejo duše in jamčijo za napredek v duhovnem življenju:

"Iz mojih ran prihajajo sadovi svetosti. Kot se v ognjeni peči lepša zlato, tako moraš svojo dušo in duše sosester polagati v moje rane. Tam se bodo izpopolnile, kot se izpolni zlato v ognjeni peči. Vsak čas se lahko v mojih ranah do čistega umijete. – Moje rane bodo ozdravile vaše rane. – Moje

rane bodo pokrile vse vaše napake. Oni, ki častijo moje rane, bodo prav spoznali Jezusa Kristusa. – Premišljevanje mojih ran bo vašo ljubezen vedno znova razplamtelo."

3. Svete rane naredo, da je vse vredno:

"Hči, potopi svoje delo v moje rane in bo nekaj veljalo! Vsa vaša opravila, naj so še tako neznatna, dobe neskončno vrednost in vesele moje Srce, če jih potopite v mojo kri. Če jih darujete za spreobrnjenje grešnikov in se ti ne spreobrnejo, imate pred Bogom enako zasluženje, kot bi jih bili spreobrnil."

4. Sv. rane so balzam in dajejo moč v trpljenju:

"Če imate kako težavo, trpljenje, ga hitro prinesite v moje svete rane in lažje boste prenašali težavo." "Pri bolnikih je treba pogosto ponavljati zdihljaj: Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran! Ta molitev bo dušo in telo poživila."

5. Sv. rane imajo čudovito moč za spreobrnjenje grešnikov:

Misleč na grehe sveta, je s. Marija Marta nekoč v strahu zaklicala: "Moj Jezus, zavzemi se za svoje otroke in ne glej na njihove hudobije!" V odgovoru jo je Jezus naučil zdihljaj: "Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih sv. ran!" Dostavil je: "Mnogi bodo občutili učinkovitost tega zdihljaja. Želim, da duhovniki pri spovedi nalagajo spovedancem ta zdihljaj."

"Če zmoli grešnik molitev: 'Večni Oče, darujem ti rane našega Gospoda Jezusa Kristusa, da ozdraviš rane naših duš' se bo spreobrnil."

6. Svete rane bodo rešile svet in zagotavljajo srečno smrt:

"Moje svete rane vas bodo nedvomno rešile; rešile bodo svet. Za dušo, ki umre v mojih ranah, ni smrti. Moje rane ji dajo življenje."

7. Po svetih ranah pri Bogu premoremo vse:

"Sama iz sebe nisi nič. Če pa je tvoja duša združena z mojimi ranami, je močna. Lahko doseže celo več stvari hkrati: nabira zasluge in dobi pomoč v vseh zadevah, ne da bi jih bilo treba posamezno navajati." Potem ji je položil Zveličar roko na glavo: "Zdaj sem ti podelil svojo moč. Onim, ki ničesar nimajo, rad podelim največ milosti. Moja moč je v mojih ranah. Z njimi boš močna. Da, s svetimi ranami lahko vse dosežeš, ker ti je bila z njimi dana vsa moč. V gotovem oziru premoreš celo več kot jaz. Lahko razorožiš mojo pravičnost. Čeprav vse dobro prihaja od mene, hočem, da me za to prosijo."

8. Sv. rane bodo posebno varstvo samostanske družine:

M. Terezija Evgenija Revel poroča: "Ko je bil v oktobru 1873 politični položaj vedno bolj kritičen, smo opravljale devetdnevnicu k svetim Jezusovim ranam. Božji Zveličar je zaupnici svojega Srca takoj razodel veselje nad tem. Pomiril jo je s tolažilnimi besedami: "Tako zelo ljubim tvojo samostansko družino! Nikdar se ji ne bo pripetila nesreča. Prednica naj ne upošteva dnevnih novic, ki so mnogokrat neresnične. Samo moja beseda je resnična. Pravim, da se vam ni treba ničesar bati! Ko ne bi molile, potem bi seveda imele vzrok za strah. Rožni venček usmiljenja je protiutež moje pravičnosti, zadržuje moje maščevanje."

Jezus je znova potrdil, da je svete rane podaril samostanski družini: "To je vaš zaklad. V zakladu svetih ran so krone. Vzemite jih ter jih dajte drugim! To pa storite, če darujete svete rane nebeškemu Očetu, da bodo po njih ozdravljene rane vseh duš. Vse duše, ki ste jim z molitvijo izprosile milost srečne smrti, se vam bodo nekoč zahvalile. Na dan sodbe bodo vsi ljudje prišli pred moj sodni stol. In pokazal jim bom svoje neveste, ki so po mojih svetih ranah oddolžile svet. Dan, ko boste gledale te velike reči, prav gotovo pride."

"Hči, tega ti nisem povedal, da bi se prevzela, marveč da bi te ponižal.

Vedi, vse to ni zate, ampak zame, da mi privedeš duše."

Med Gospodovimi obljubami naj omenimo zlasti dve: obljubo sveti Cerkvi in ono, ki zadeva duše v vicah!

Sv. rane in Cerkev

Kristus je zatrdil, da bo sv. Cerkev po moči njegovih ran in brezmadežne Device zmagala. "Hči moja, dobro vrši svojo nalogo! Ostani v tem, da daruješ svete rane večnemu Očetu. ***Po tem bo dospela Cerkev do zmagoslavja, in sicer po posredovanju moje brezmadežne Matere.***"

A že kar na začetku Gospod ne dovoli vsakega zmotnega gledanja. Ne bo šlo za zunanjo, vidno zmago, kot nekateri menijo. Pred Petrovim čolnom se valovi ne bodo nikdar popolnoma plegli. Včasih bodo tako divjali, da bodo vzbujali trepet. Boj, večni boj je usoda Cerkve. "Ne zavedajo se, ko me prosijo za zmago Cerkve, da moja Cerkev ne bo nikdar praznovala vidnega zmagoslavja."

Toda brez ozira na boje in stiske se v Cerkvi in po Cerkvi vrši Kristusovo delo: rešitev duš. Kristusovo delo pa bo tem bolj uspelo, čim več bodo ljudje molili ter prosili nebesa za pomoč.

Bog posebno rad usliši prošnje, če ga prosimo v imenu Zveličarjevih ran.

Jezus večkrat to poudarja:

"Klicanje svetih ran bo izprosilo Cerkvi trajno zmago."

"Neprestano moraš zajemati iz teh virov, da pospešiš zmagoslavje Cerkve."

"Ah, Gospod, koliko časa že to delam, a zmage ni," je naivno rekla sestra. Gospod je odgovoril: "Hči moja, že to bi te moralo zadovoljiti, da vas bolj ne tepem. Ti zadržuješ mojo roko. Obljubljam ti zmagoslavje, a le polagoma." Sv. redovni ustanovitelj je dopolnil Gospodov pouk: "Če vam božji Zveličar po Brezmadežni obeta zmagoslavje, vendar ne smete

popustiti v darovanju svetih ran!" Med velikim preganjanjem Cerkve je s. Marija Marta mnogokrat prosila Jezusa, naj vzame sv. očeta v varstvo svojih ran. Prošnja je Gospodu zelo ugajala. Zato je smela sestra v prikazni gledati obilico milosti, ki jo je razlil nad papeža Pija IX., in kako so v njenem samostanu opravljene molitve veliko pripomogle k temu. "Iz mojih ran mu priteka prav posebna milost."

Proti koncu leta 1867 ji je razodel Gospod: "Sv. oče bo še veliko trpel. Zanj ni več miru. Zaradi molitve pa se bo v bridkosti vendar še obdržal na prestolu."

Jezus je vedno zopet zahteval molitve: "Hočem, da je ta samostanska družina po molitvi in zlasti po klicanju svetih ran zaščita sv. stolice. Z molitvijo naredite nasip pred njenimi sovražniki."

V ta namen opravljene molitve so Bogu posebno všeč. "Veselim se molitev, ki jih tvoja samostanska družina opravlja za sv. Cerkev. Če boste dobri vojščaki sv. očeta, se bo vaša slava za eno stopnjo pomnožila. To ste pa vedno lahko, če veliko molite za sv. Cerkev."

Jezus zagotovi varstvo, proti kateremu nobena moč ne bo ničesar zmogla: "Dokler vas moje rane ščitijo, se vam ni bati zase, ne za Cerkev. Ko bi ne imeli te dobrine, bi šele razumeli, kaj imate."

Svete rane in uboge duše v vicah

"Svete rane privabijo iz nebes Božjo milost in vodijo uboge duše v raj. Kolikor krat čistega srca pogledate Križanega, oprostite pet duš iz vic, za vsako rano eno dušo. Kadar čistega, vsega zemeljskega oproščenega srca molite križev pot, prejmete po zaslugah mojih posameznih ran pri vsaki postaji isto milost. Če za grešnike darujete svete rane, ne pozabite jih tudi za duše v vicah! Le malo jih misli na lajšanje njihovega trpljenja. Svete rane so največji zaklad duš v vicah."

To je Jezus v sliki pokazal s. Mariji Marti. Neke nedelje v postu zaradi

svojega trpečega stanja ni prisostvovala pridigi. Pa je prišel Jezus k nji: "Dal ti bom opravilo. Daruj svoje trpljenje z mojim Božjim trpljenjem za uboge duše!"

Sestra je izvedla Jezusov ukaz. Videla je, kako je pri vsakem darovanju šla duša v nebesa. Ko je dvajsetič darovala po Jezusovem naročilu, se ji je prikazal večni Oče: "Dam ti isto oblast, kot sem jo dal svojemu Sinu, samo svoje srce mi moraš z Njegovim darovati!" Sestra se je odzivala zahtevi. Vsakič, kadar je to storila, je videla celo jato duš hiteti proti nebu.

Duše, ki jih je rešila, so se ji prišle tu in tam zahvalit. "Praznik našega rešenja, praznik svetih ran še traja. Vrednost te pobožnosti smo spoznale šele v hipu, ko smo smele iti v radost božjo. – Če daruješ rane našega Zveličarja njegovemu Očetu, povzročiš tako rekoč drugo odrešenje."

Med ubogimi dušami so redovnici duše rajnih sosester brez dvoma najbližje. Zanje je tudi s. Marija Marta prav posebno molila in trpela. Preblazena Devica je izrazila svoje veselje nad tem: "Duše tvojih sosester v vicah so moji otroci. Če moliš za njih oproščenje, mi napraviš veliko veselje. Hudo mi je, gledati jih v plamenih; ogne se jih skoraj nobena. – Kraljica sem in hočem, da te duše z mano vladajo. Kljub svoji moči jih s Sinom ne moreva oprostiti. Zadostiti morajo, kar so zagrešile. A vi jih tako lahko potolažite in jim odprete nebesa, če darujete Bogu Očetu svete rane zanje." "Daruj svete rane za vse njihove prestopke svetih pravil!" je rekel nekoč Zveličar.

Neka umrla sosestra se je kmalu po smrti prikazala s. Mariji Marti. Povedala je: "Mislila sem, da delam vse samo za Boga. A ko sem uzrla svoja dela, sem spoznala, da sem največkrat ravnala samo iz naravnih nagibov. Samo zaupanje v rane našega Gospoda in Zveličarja me je rešilo. O, kako dobro je umreti v ranah našega Gospoda Jezusa Kristusa!"

Svete rane in nebesa

S. Marija Marta je v svetih ranah spoznala poroštvo naše bodoče slave. Videla je tudi srečo, ki jo uživajo nebeščani ob gledanju svetih ran. "Duše, ki v ponižnosti molijo in premišlujejo moje trpljenje, bodo nekoč deležne slave mojih Božjih ran. Njihova blesteča lepota in slava se bo razlila vanje." "Čim bolj na zemlji premišlujete moje boleče rane, tem bolj jih boste smeli v nebesih gledati v vsej poveljani lepoti."

"Dušo, ki je v življenju častila, izkoristila svete Jezusove rane in jih darovala večnemu Očetu za uboge duše, bodo ob smrti spremljali preblazena Devica in sveti angeli. In Zveličar na križu, ves blesteč v nebeški krasoti, jo bo sprejel in kronal."

Nekega dne je prišla s. Mariji Marti misel, da je prazna izguba časa, če vedno zopet in zopet daruje svete rane. Jezus jo je pokaral: "Zapravljajo mar svetniki z menoj čas, ker vedno isto delajo? Ljubijo me, molijo, premišlujejo moje rane, zahvaljujejo se mi in njihova radost je vedno popolna."

Hkrati je srečna sestra gledala Božjo Mater s svetniki, premišljuječimi rane Jezusove. "Da sem s svetniki v nebesih," je rekla Marija, "se moramo zahvaliti zaslugam Božjih ran mojega Sina. Če se okoristite s temi ranami, boste tudi vi veliki." Potem je nadaljeval Zveličar: "Hči, kje druge nastajajo svetniki kot v mojih ranah? Vsi svetniki so sad mojih ran."

"Moje rane bodo vekomaj moje in vaše poveljanie. V mojih ranah, blestečem vencu peterih sonc, naj nekoč vladajo moje neveste! Svetniki, ki že stoletja premišlujejo svete rane, se ne nasitijo. Vekomaj jih bodo premišljevali in vedno nove radosti zajemali iz njih. O, kako ničeva je vendar zemlja v primeri s tako veliko dobrino!"

Prav pogosto je smela sestra pogledati v nebesa. Tedaj je začula glas Boga Očeta: "Glej, hči, vse to je sad trpljenja mojega Sina! Vse to pa ti pokažem, da boš s tem večjim zaupanjem in z večjim veseljem darovala svete rane Jezusove."

Zveličarjeve zahteve

Kot protidar za vse izredne milosti je Jezus od samostanske družine zahteval le dve pobožni vaji: sveto uro in rožni venec svetih ran.

Leta 1867 je v okolici Chambéryja divjala kolera. Zahtevala je mnogo žrtev. Jezus je izrazil željo, da bi vsak petek pet sester opravilo sveto uro, in sicer naj se vsaki sestri dodeli češčenje ene svete rane. (S. Marija Marta je smatrala rani nog kot eno rano; v krvaveči, s trnjem venčani glavi pa je gledala peto rano!)

Preblažena Devica se je pridružila Sinovi želji. Žalostna je rekla: "Na vsem svetu ni samostana, v katerem bi se ob petkih zvečer prav posebno častile svete Jezusove rane. Med to uro premišljuje svete odprtine in se potaplja v vanje!" Poučila je s. Marijo Marto, kako naj to stori. Prikazala se ji je kot žalostna Mati s Sinom v naročju. Rekla je: "Prvič sem premišljevala rane ljubega Sina, ko so sneli najsvetejše telo s križa in ga položili v moje roke. Premišljala sem njegove bolečine in jih skušala v srcu občutiti. Gledala sem svete noge, drugo za drugo. Od njih sem se obrnila k najsvetejšemu Srcu. Tu sem ugledala največjo rano – najglobljo in najbolj bolečo za moje materinsko Srce. Nato sem premišljevala levo roko, potem desno in slednjič trnovo krono. Vse rane so prebodle moje Srce. To je bil moj pasijon, moje trpljenje. Sedmero mečev je prebodlo moje Srce. In po mojem Srcu se morajo častiti svete rane Božjega Sina." Nekako v istem času (1867–68) so predstojniki odredili, naj samostanska družina vsak dan moli rožni venec svetih ran. Moli se takole:

Namesto vere in prvih treh jagod:

- 1. *O Jezus, božji Zveličar, bodi usmiljen nam in vsemu svetu! Amen.***
- 2. *Močni Bog, sveti Bog, nesmrtni Bog, imej usmiljenje z nami in z vsem svetom! Amen.***
- 3. *Milost, usmiljenje, moj Jezus, v sedanjih nevarnostih, pokrij nas s***

svojo dragoceno krvjo! Amen.

4. Večni Oče! Izkaži nam usmiljenje po krvi Jezusa Kristusa, svojega Sina, rotimo te, izkaži nam usmiljenje! Amen, amen, amen.*

Avtor teh zdihljajev je neki rimski duhovnik.

Pri debelih jagodah:

Večni Oče, darujem ti rane našega Gospoda Jezusa Kristusa, da ozdraviš rane naših duš.

(300 dni odpustka.) – (Na koncu rožnega venca se zdihljaj trikrat ponovi.)

Pri ostalih petdesetih jagodah:

Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!

(300 dni odpustka.)_

Zadnja dva zdihljaja je Gospod sam učil in navezal nanje tako bogate obljube.

Najprej sta bila obdarjena z odpustkom 300 dni. Odpustek so prejeli lahko samo člani reda Marijinega obiskovanja. Od 16. januarja 1924 pa si ga lahko pridobe vsi verniki.

Predstojnicam ni bilo lahko uvesti rožnega venca svetih ran. Kot so se v času sv. Marjete Marije Alacoque v Paray-le-Monialu trdovratno držali črk v svetem pravilniku, tako tudi zdaj v Chambéryju. Zato predstojnice in uboga sestra niso malo trpele!

Gospod je potolažil s. Marijo Marto: "Bog sicer da svoje milosti, vendar so

vedno težave, kadar je treba njegovo voljo izpolniti. Moje rane so vaše. Njihove zasluge so za hudobnega duha izgubljene. Zato tako divja proti vam! Čim več zaprek in težav imate, tem bogatejših milosti boste deležni." "Le nič strahu! Pojdi preko zaprek! To je prava ljubezen. Oni, ki vas drži, je nepremagljiv. Vedno vam bom prišel na pomoč, vendar to trpljenje je potrebno."

Z resnim izrazom, držeč ključ v roki, je pretil Bog Oče: "Če ne boste storili, kar od vas zahtevam, bom zaprl vire svetih ran in jih dal drugim."

Z ljubezni polno potrpežljivostjo in energijo sta prednici mati Terezija Evgenija in mati Marija Aleksija vpeljali rožni venec svetih ran kot dnevno molitev v samostansko družino. Jezus jima je pri tem očividno pomagal.

Neka sestra je imela zaradi svojega znanja in treznega presojanja precej ugleda. Novi pobožnosti pa je bila najbolj nasprotna. Nekega dne je prišla po Gospodovem naročilu s. Marija Marta k nji. Razodela ji je nekaj, kar se je v globinah njene duše dogodilo med Bogom in njo in česar še nikomur ni zaupala. Torej je mogla tudi s. Marija Marta le od Boga zvedeti. Temu dokazu se je sestra takoj vdala. Prejšnje nasprotovanje je skušala popraviti s tem, da je slikala podobice sv. ran in tako širila njihovo čaščenje.

"Pobožnost k mojim ranam," je zatrdil Jezus, "je zdravilo za ta brezbožni čas. Hočem jo! Zdihljaje morate z veliko vnemo izgovarjati!"

Čim bolj se je pobožnost uveljavljala, tem bolj je divjal hudobni duh. Posebno se je polotil s. Marije Marte in jo zasramoval: "Kaj pa delaš tu? Čas izgubljaš! Medtem ko drugi molijo lepe molitve iz molitvenikov, ponavljaš ti vedno isto."

A Jezus je pregnal vraga: "Hči moja, vse vem, vse upoštevam! Le reci prednici, da polagam na vsak zdihljaj veliko vrednost! Naj stori vse, kar je v njeni moči, da se bo vsak dan molil rožni venec usmiljenja!"

"Kako srečne ste se morale smatrati, ker sem vas naučil molitev, ki me razorožuje: ***Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!*** Milosti, ki jih po tem zdihljaju prejimate, so ognjevit. Iz nebes prihajajo. Naj vas vodijo tjakaj!"

"Reci prednici, da bo vsak čas in v vsaki poljubni zadevi uslišana, če me bo prosila po svetih ranah z molitvijo rožnega venca usmiljenja."

"Vaši samostani privablajo Božjo milost na škofije, v katerih so."

"Če darujete mojemu Očetu svete rane, vas vidim, kot bi dvigale roke k nebu, da prejmete milosti. Saj ta molitev resnično ni nastala na zemlji. Iz nebes je. Z njo se vse doseže. Reci prednici, naj se tega spomni in za prihodnost napiše, da se boste predvsem k tej molitvi zatekale!"

Gospodove pobude niso bile brezuspešne. Navada, da so se redovnice vsak dan zatekale k "molitvi iz nebes", se je ohranila. V velikih težavah, v važnejših zadevah, v preteči nevarnosti so zdihljaji k svetim ranam pogostejši in pristrčnejši. Po petdesetletni izkušnji more samostanska družina v Chambéryju reči, da njeno zaupanje nikdar ni bilo osramočeno. Ne da bi ji prizanesle preizkušnje, in bi ne bila smrt potrkala na vrata – o ne! A preizkušnje je milila obilna tolažba. In smrt je v senci svetih ran tako lahka!

Sv. rane in grešniki

Ko se je samostanska družina v obeh točkah odzvala Gospodu, se je vedno zopet obračal nanjo. Kazal je svoje rane "kot vire milosti za grešnike in nazorni pouk redovnim osebam".

Med drugim je Gospod rekel: "Že dolgo želim, da bi razdeljevale sadove mojega odrešenja. Zdaj delate to, kar želim za zveličanje sveta. Pri vsaki besedi, ki jo pri rožnem vencu usmiljenja izgovorite, pade kaplja moje krvi na dušo kakega grešnika."

"Ljudje teptajo mojo kri. Neveste moje, ve pa me ljubite in delajte iz ljubezni do mene!"

"Veliko krivdo bi si nakopale, če bi se ne okoristile z vsemi bogatimi zakladi, ki so v mojih ranah za vas."

"Zavrgel bom duše, ki mojih ran ne častijo, ampak se norčujejo iz njih."

"Grešniki nočejo o razpelu ničesar vedeti. Potrpežljivo jih prenašam. A

prišel bo dan, ko se bom maščeval."

"Pridi s svojim srcem, moja nevesta, prididi s čisto praznim srcem! Lahko ga napolnim. Pridi, da mi pridobiš duš!" Potem ji je pokazal množico grešnikov: "Pokažem ti jih, da takoj pričneš in ne izgubljaš časa."

Meseca julija, posvečenega dragoceni Jezusovi krvi, je s. Marija Marta neprestano gledala Križanega.

"Hči moja, za posamezno dušo sem prav toliko trpel kot za vse duše. Odrešenje je bilo preobilno." Sestra je videla, kako je iz Jezusovih ran v potokih tekla kri. Slišala je Jezusov šepet: "To je kri tvojega Ženina, Očeta; kri, prelita za vaše duše. Samo jaz sem mogel nebeško kri preliti. Hči moja, tvoj ženin sem. Ves sem tvoj za reševanje duš."

Včasih je videla sestra razsrjeno Božjo pravičnost, ki je hotela kaznovati svet. Ves ogorčen se je oglasil Zveličar: "Nikar me ne prosi! Kaznoval ga bom. Da se prenovi svet, je treba drugega odrešenja."

Večni Oče je dejal: "Svojega Sina ne morem še enkrat dati zanj!" Sestra je razumela, da moremo po ponovnem darovanju svetih ran povzročiti drugo odrešenje. In resnično! V oni meri, kot je darovala svete rane, se je pomirila Božja jeza in se spremenila v milosti polno milino, ki se je razlila po svetu.

"Hči moja, palmo zmage si je treba priboriti! Po mojem svetem trpljenju se pridobi. Na Kalvariji se je zdelo vse izgubljeno, in vendar se je prav tam pričelo moje zmagoslavje. Vedno želim, da bi ljudje izkoristili moje odrešenje. Nekoč bodo vsi, verni ali neverni, služili moji časti."

Nekega dne je gledala sestra po grehih razsrjeno Božjo pravičnost. Silno se je prestrašila. Vsa iz sebe je zaklicala v najgloblji ponižnosti: "Moj Bog, ne glej na naše hudobije, marveč na svoje usmiljenje! Po večkrat ponovljenem klicanju in darovanju svetih ran, se je Gospod polagoma utolažil. Hkrati je bodril sestro: "Daruj mi mnogokrat svete rane, da mi pridobiš grešnike, kajti žeja me po dušah!"

Svete rane in Bogu posvečene duše

"V božji hiši živite združene z mojimi ranami! Vaše obljube so iz mojih ran," je rekel Zveličar.

Nekoč je molila s. Marija Marta križev pot. Pri deseti postaji je spoznala, koliko je Jezus pri tej postaji zaslužil za duše, vezane po redovni obljubi uboštva. Naročil je, naj daruje svete rane za Njegove neveste, ki se še niso dovolj ločile od stvari, da bi se po točnejšem izpolnjevanju obljube uboštva naučile Njega oblačiti. Pri enajsti postaji je dostavil Kristus, naj se Njemu posvečene osebe puste z njim križati. Če sledijo lastni volji, je toliko, kot bi se izrekle za sovražnike križa.

"Pustite se voditi prednici, kot sem se dal jaz, ko sem razprostrl roke, da so me pribili na križ!" Jezus je hotel, da moli s. Marija Marta za one, "ki bi se zaradi pomanjkanja pokorščine radi oprostili križa."

Ob drugi priliki je govoril Jezus: "Premišljuj mojo krono in videla boš mrtvičenje! Zamisli se v moje razprostrte roke in se boš učila pokorščine! Glej, kako ves razgaljen visim na križu, in razumela boš uboštvo in čistost srca v onem, ki je popolnoma čist in te ljubi kot Ženin."

Jezus je poučil sestro, da so Bogu posvečene osebe trpljenju posvečena bitja. "Rad bi videl vse svoje neveste križane. Ali naj nevesta ne bo podobna Ženinu?" tako govori oni, ki ga popisuje nevesta v Visoki pesmi: »Moj Ljubi je bel in rdeč."

"Ves dan boš trpela, da se boš tem pogosteje zatekala k mojim svetim ranam – tem virom, ki dele blagoslov."

"Hočem, da si z menoj križana, in sicer na vse načine. Čim bolj boš privolila v to, tem bolj te bom križal."

"Hči, premišljuj mojo trnovo krono! Ne tožim, da mi je povzročila zelo velike bolečine. Iz Očetovih rok sem jo sprejel za vas. – Premišljuj moje roke! Nisem rekel: Ne dam jih, preveč bo bolelo! In prav tako sem storil glede nog."

Potem je pokazal Gospod sestri svoje popolnoma razmesarjeno telo:

"Premišluj svojega ženina! Ves je v ranah. Tako bi te rad videl. Premišluj me na križu! Na križu viseč se nisem menil ne za rablje, ne za sramotenje! Gledal sem le Očeta. Tako vršite svojo dolžnost in delajte, kar hočem, ne meneč se za stvari! Tudi jaz sem se oziral samo in edino k Očetu."

Drugikrat se ji je prikazal Gospod na križu. Bila ga je sama kost in koža. Rekel je: "Poglej, hči, kaj čaka moje izvoljence, ki hočejo biti deležni moje slave, pa ne one, ki pokonci nosijo glavo! Moja Mati je hodila to pot. Onim, ki jo hodijo le prisiljeni in ne iz ljubezni, je zelo težavna. Za duše, ki velikodušno nosijo križ, je lahka in polna tolažbe. Neveste Križanega morajo trpeti! Samo svoje neveste še imam, ki mi zadoščujejo za grehe sveta."

"Ljubite križ in pustite se iz ljubezni do Jezusa križati! Potem boste lahko kot Jezus umrli in vstali v življenje. – Zdaj obnavljam milosti svojega trpljenja. Vaša naloga je razširiti ta blagoslov po vsem svetu."

Kako se je s. Marija Marta odzvala Jezusovim željam

To in podobna razodetja so v dno duše pretresla sestro. Popolnoma prežela so jo. Njena ljubezen k svetim ranam je bila tako velika, da jo je naravnost uporabljala. Najbolj goreče si je želela, vse ljudi napotiti k ljubezni in hvaležnosti do svetih ran. Rada bi bila žrtvovala življenje, da bi se do vseh mej zemlje razširila ta pobožnost.

Če je kdaj kaj popustila v gorečnosti ali manjkrat ponavljala zdihljaje k svetim ranam, se ji je takoj prikazal Jezus v usmiljenju vzbujajočem stanju. Pokazal je svoje rane in ljubeče očital: "Vedno te gledajo, tudi tedaj, če jih pozabiš ti, ki bi jih morala imeti vedno pred očmi! Velikokrat sem ti jih že pokazal. Moralo bi res že zadostovati, a vedno moram zopet opominjati k pridnosti! Sam sem hotel, kar so si rablji izmislili, da bi mene mučili. Iz ljubezni do vas sem hotel in da zadostim Očetu. Vse se je godilo po moji sveti volji. Zdaj, hči moja, boš tudi ti trpela, ker jaz tako hočem. – Od tebe zahtevam odškodnino za nečasti, ki so mi jih povzročili. – Bodi pogumna

žrtev! Jaz bom svečenik, ki te bo žrtvoval. Dvigni srce! Skrij ga v moje rane!"

Nekoč je Jezus prosil z nedopovedljivo ljubeznijo in s prisrčnim hrepenenjem: "Upodobi me v sebi! Slikarji ustvarjajo slike, ki bolj ali manj točno prikažejo izvirnik. A tukaj sem jaz slikar. Upodabljam se v tebi, če se oziraš vame."

"Hči moja, preden prične slikar slikati, pripravi platno, ki sprejme sliko."

"Ljubi Učenik, ne vem, kaj hočeš s tem povedati," je odvrnila sestra v svoji nevednosti. Jezus jo je poučil, da je njena duša platno, in nadaljeval: "Hči moja, bodi pripravljena sprejeti vsako potezo čopiča, ki ti jo hočem dati!"

Nekoliko pozneje jo je vprašal: "Hči, hočeš biti z menoj križana ali bi bila raje poveljučana?" – "O Jezus, raje sem križana. Veliko bi rada trpela zate, kot si ti zame." – "Trpela boš zame, kot sem jaz zate, če izvršuješ vsa opravila, da bi mi ugajala, ter mi ne odrečeš nobene žrtve." Zdaj se je s. Marija Marta zelo ustrašila. Spomnila se je svojih napak, ki jih je smatrala za zapreke Božje milosti. "Tvoje napake," je odvrnil Gospod, "bodo na sodni dan vidne, a v moje in tvoje povelčanje. Vsa tvoja dela in trpljenja sprejemam za grešnike in uboge duše v vicah. Vendar moraš biti združena z mojim Srcem in mojimi ranami! Bodi eno z menoj! Ne zapusti mojega Srca, sicer se ti ne bi mogel več razodevati!"

Sestra je z otroško naivnostjo in smelostjo prosila nekoč Gospoda: "Najboljši Učenik, uči me katekizem!" Jezus ji je pokazal rane: "Pridi v svoje stanovanje, nevesta moja, tukaj boš vse našla. Tvoj učitelj bom. Učil te bom, kako se žrtvuj zame in za bližnjega."

"Razpelo je tvoja knjiga. Vse pravo znanje je v premišljevanju mojih ran. Ko bi jih vsi ljudje premišljevali in se hoteli poglobiti vanje, bi našli dovolj in ne bi potrebovali več knjig. V tej knjigi berejo svetniki in bodo brali vso večnost. Je edina knjiga, katero smeš ljubiti, edina veda, s katero se ukvarjaj!"

"Če zajemaš iz mojih ran," jo je poučil Gospod, "tolažiš Križanega." Potem je rekel prisotnemu sv. Frančišku Saleškemu: "To je tvoj sad, ena tvojih

hčera, ki črpa kri iz mojih ran, jo deli dušam in blaži mojo pravičnost."

Vsa razvneta od svete ljubezni je ob tej priliki sestra prosila redovnega ustanovitelja, da bi smela kmalu v nebesih uživati Boga. Odgovoril ji je: "Hči moja, prej moraš izvesti svojo nalogo! Nihče ne more v raj, kdor ni na zemlji izvršil svoje naloge. Ko bi prišla v nebеса in se zavedla, da nisi izpolnila dane naloge, bi se hotela vrniti na zemljo, da jo dopolniš. To pa zaradi časti, ki prihaja iz tvojega dela Zveličarju in ublaži sila razsrjeno Božjo pravičnost. Tudi mu je poveličanje, prihajajoče iz zatekanja k svetim ranam, v veliko zadoščenje."

Tako je bila s. Marija Marta vedno zopet potrjena in opogumljena v "poslanstvu". Ta naloga je bila najprej v tem, da je čistila svete Jezusove rane za zadeve trpeče in vojskujoče se Cerkve. Potem pa v tem, da je sestra po svojih močeh delala za poživitev pobožnosti do svetih ran po vsem svetu.

Prvi del naloge zadeva le sestro. Že davno je s slovesnimi zaobljubami prevzela dolžnost apostolata. Njena prednica jim je dala sledečo obliko:

"Jaz, s. Marija Marta Chambon, obljubim našemu Gospodu Jezusu Kristusu, da se bom vsako jutro darovala Bogu Očetu v združenju s svetimi ranami križanega Jezusa za zveličanje sveta, za blagor in izpopolnitev naše samostanske družine. Hočem ga moliti v vseh srcih, ki ga prejmejo v sv. obhajilu. Zahvaliti se mu hočem, da prihaja v toliko tako malo pripravljenih src.

Obljubljam našemu Gospodu, da bom s pomočjo njegove milosti in v duhu pokore vsakih deset minut darovala rane njegovega svetega telesa večnemu Očetu. Z njegovimi svetimi ranami bom združevala vsa svoja dela po namenu njegovega presvetega Srca, in sicer za zmago Cerkve, za grešnike, duše v vicah, za vse zadeve naše samostanske družine, noviciata, zavoda ter v zadoščenje za lastne grehe. Vse to hočem storili iz ljubezni, ne da bi se zavezala pod grehom."

Zdihljaj "Večni Oče, darujem ti rane našega Gospoda Jezusa Kristusa, da

ozdraviš rane naših duš" je obrazec te posvetitve.

S. Marija Marta je obljubila vsakih deset minut obnoviti posvetitev. A med dnevom je prešel komaj kak trenutek, da ne bi bila ponovila zdihljaja in dostavila: "Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!"

Tako je bilo vse življenje s. Marije Marte neprestana molitev. Združenje z Bogom, tiha zbranost se ji je zrcalila na obrazu. Pozornost so vzbujale njene pol zaprte oči in vedno v molitvi premikajoče se ustnice. Če je bila v koru, se je čisto izgubila vanj, ki se ji je razodel kot oče in prijatelj.

Drugi del naloge je bilo razširjanje pobožnosti k svetim ranam. Uspeh pa ni bil odvisen le od junaške velikodušnosti s. Marije Marte. Da jo čakajo težave in bo dolgo trajalo, preden se bo pobožnost vpeljala, ji je Jezus razodel. "Tvoja naloga je preskrbeti, da bom zlasti v prihodnosti po svojih ranah spoznan in ljubljen. Dolgo bo trajalo, preden se bo uvedla ta pobožnost."

Zdi se, da so se bile nekoč zavese prihodnosti pred očmi s. Marije Marte malo razmaknile. Toda videnje je bilo po izjavi m. Terezije Evgenije zelo nejasno. O pomenu in namenu videnja si niso bili na jasnem. (Bilo je 29. avgusta 1868. Leta 1843 je bila v Lyonu bila ustanovljena bratovščina svetih ran, ki je zelo napredovala.)

Vsaka razlaga videnja bi bila torej le osebno gledanje.

S pomočjo prednic je s. Marija Marta vpeljala v samostanu pobožnost k svetim ranam. To je bil prvi korak.

Veliko samostanov je posnemalo zgled in sprejelo pobožnost. – drugi korak!

Tretji napredek je bil v dovoljenju 300 dni odpustka za vse ude reda Marijinega obiskovanja.

Četrti korak je francoska knjižica o s. Mariji Marti in svetih ranah.

Upamo, da bodo milosti, ki jih je prejela s. Marija Marta, in Jezusove besede vzbudile v dušah žgoče koprnenje po neizmernih zakladih svetih

ran. Dobro vpliva na srca tudi vnema Bogu posvečenih oseb in odpustek, ki je razširjen na vse vernike.

Zadnja leta in smrt s. Marije Marte

Navedeni zapiski naj bi nam dali pregled o Božjem načrtu v življenju s. Marije Marte. Pojasnijo naj poslanstvo zakladničarke, apostolke svetih ran! To je pa samo ena stran notranjega življenja s. Marije Marte.

Sestra je tudi iskreno častila Božje Dete Jezusa. Njena čista, preprosta in otroška duša je bila v pristrčnem, zaupnem razmerju s Kraljem devic in Prijateljem malih. Popolnoma nesebično je ljubila Jezusa v presvetem zakramentu.

Vedno in iskreno srečanje s Križanim in z Detetom Jezusom jo je privedlo k velikim in zanesljivim pobožnostim. Tako npr. je zelo častila presveto Trojico. Nežno je ljubila Marijo. V polnem pomenu besede jo je smatrala za mater. Marija se ji je tudi v resnici izkazala za mater. Dopolnjevala je Jezusove nauke, in če je bilo treba, je svojega otroka tudi materinsko posvarila.

Redovne sestre s. Marije Marte pripravljajo njen življenjepis. Ko bo izšel, bomo natančneje izvedeli za mrtvičenja, spokorne vaje in zamaknjenja preproste sestre. – Velike milosti in razodetja so dvajset let polnila njeno izredno bogoljubno življenje, namreč od leta 1866 do smrti m. Terezije Evgenije Revel 30. decembra 1887.

Že davno prej je Jezus s. Mariji Marti pokazal prednici, ki bosta vedeli za vse njene milosti. Vprašal jo je: "Ali mi jih hočeš žrtvovati?" Sestra, ki razen Jezusa ni ničesar iskala in hotela, je privolila. Le en pogoj je postavila: da po smrti teh dveh prednic ne bi nihče več izvedel za milosti, s katerimi jo obsipava Gospod. Vse naj bi bilo znano le Jezusu in njej.

Jezus je uslišal prošnjo in ostal pri besedi. Po smrti m. Terezije Evgenije ni mogel nihče več od sestre kaj izvedeti. Jezus jo je skril in obdal z

neprodorno tančico. Bog je storil, da so naslednje prednice samo v splošnem malo vedele o prejetih milostih. Dokler je s. Marija Marta živela, so bili zvezki z zapiski milosti v drugih rokah.

Zadnjih dvajset let, to je do sestrine smrti, niso opazili na zunaj nobenih znakov izrednih milosti. Pozornost je vzbudilo morda le ure dolgo, nepremično klečanje pred Najsvetejšim. Vendar si nihče ni upal vprašati sestre, kaj se je tedaj godilo med Jezusom in njo.

Kjerkoli je s. Marija Marta mogla, se je postavila v senco. To in neprestana molitev, združena z delom, premagovanjem in molčanjem, ni najmanjši dokaz, da so bile navedene izrednosti res Božji dar. Duša navadne ali dvomljive ponižnosti bi bila skušala vzbuditi pozornost in izkoristili Jezusove milosti v svojo čast. O tem pa pri s. Mariji Marti ne najdemo sledu. Rada, vesela se je postavljala v senco skritega, skupnega življenja. V zemljo položeno gorčično zrno požene kal. Po ponižnem, skritem življenju s. Marije Marte se je v srcih vernikov razcveta pobožnost k svetim ranam.

Bil je zadnji božič, ki ga je s. Marija Marta dočakala na zemlji. Najbrž ji je tedaj Gospod razodel skorajšnjo smrt in trpljenje, ki jo čaka. Med polnočnico je namreč sestra, ki je klečala poleg nje, slišala, kako je v strahu zaklicala: "O moj Jezus, samo tega ne! Vse da, vse, le tega ne!" "Le tega ne," je pomenilo morda mučno, hudo bolezen, še bolj pa notranjo zapuščenost in navidezno neprisotnost Jezusa. Vajena Njegove prisotnosti in dnevnega srečanja z Njim, gotovo ni privolila v to žrtev brez najgloblje bolesi. Od tega dne je ležala globoka žalost na njenem obrazu.

S. Marija Marta se je zelo prehladila. Pridružile so se še druge težke bolezni. 13. februarja 1907 je vsa vesela prejela zakrament bolniškega maziljenja. Iti je morala še na Kalvarijo. Pet tednov je trajalo to zadnje očiščevanje. Medtem se je Kristus vedno tesneje združeval z njo. Da bi jo tem bolj storil sebi enako, je bolj kot kdaj prej na duši in telesu trpela smrtne težave. Že prej jo je Jezus opozoril: "Trpljenje, ki bo povzročilo tvojo smrt, bo iz mojih ran." Sosestre, priče njenega trpljenja, trdijo, da je

bilo v zadnjem boju s. Marije Marte nekaj skrivnostnega.

Napočil je 21. marec. Po grozni, trpljenja polni noči je zavladal velik mir, globok molk. Vse redovnice so obkrožale umirajočo. Neštetokrat so ponovile zdihljaje k svetim ranam. Ob osmih zvečer, po molitvi večernic k prazniku žalostne Matere Božje je prišla najboljša Mati po svojega otroka, ki ga je sama učila ljubiti Jezusa. Odvedla ga je domov, na večno lepe rajske livade. Nebeški Ženin je za vedno sprejel ljubljeno nevesto v rano presvetega Srca. Brezmejno srečna je izginila v Božje Srce ona, ki je bila na zemlji njegova draga hostija, zaupnica – izbrana apostolka svetih Kristusovih ran.

Konec

Ko so častite sestre Marijinega obiskovanja v Chambéryju priredile francosko izdajo o s. Mariji Marti in svetih ranah za tisk, so mislile, da se bo knjižica brala le v ožjem krogu njihovih samostanov.

Pa so se zelo zmotile! Kajti že v pol leta se je razprodalo približno 10.000 izvodov – poleg raznih prevodov. In mnogoštevilna povpraševanja po knjigi niso prenehala. Francoski izvirnik je doživel že četrto izdajo.

Častite sestre v Chambéryju hvalijo Boga za nepričakovano hitro razširjanje knjižice. V tem vidijo dokaz, da je Gospod blagoslovil delo v čast Njegovim svetim ranam in da je knjižica ravno z opozorilom na vire zveličanja odgovorila srčni potrebi mnogih ljudi.

Od vseh strani sveta prihajajo v Chambéry pristrčne zahvale. Pošiljajo jih deloma pobožne duše, ki najdejo v pobožnosti do svetih ran pobudo za velikodušno ljubezen, deloma pa boječe in plahe duše, sprejemajoče tako rekoč iz ust trpečega Zveličarja besede, ki jih dvigajo, vodijo, pomirjajo in tolažijo. A tudi duhovniki izražajo veselje nad tem, da se verniki obračajo k Onemu, ki dvignjen na križ vse vleče k sebi.

Eno dejstvo prav posebno govori iz teh dopisov: Božje Srce izpolnjuje, kar

je obljubilo v prid grešnikom.

"Pri vsaki besedi, ki jo pri rožnemu vencu usmiljenja izgovorite, pade kaplja moje krvi na dušo takega grešnika."

Veliko pisem priča o prejetih milostih. Navedimo le eno milost, ne da bi hoteli pretiravati nje pomen. O nedavnem dogodku poroča glavna priča, sestra asistentka redovnic naše ljube Gospe Pomočnice kristjanov v Chambéryju.

Gospod N. je težko zbolel. Nikogar ni imel, ki bi se zanj zavzel in mu stregel. Dobri sosedje so prosili redovnice naše ljube Gospe Pomočnice kristjanov, naj oskrbujejo bolnika. Čeprav so imele vse sestre veliko dela, se je ponudila sestra asistentka za ta apostolat.

Takoj prvo noč je sestra videla, kako slab je bolnik in kako malo je pripravljen za odhod v večnost. Že mnogo let je gospod N. opuščal versko življenje. Njegov sin, ki je dobro poznal očetovo gledanje, je sestri na njene predloge odgovoril: "Nemogoče, da bi poklicali duhovnika! Je bil že tu. Oče ga je sicer vljudno sprejel, a o spovedi ni hotel slišati. Pravi, da hoče biti cerkveno pokopan, a o svetih rečeh noče ničesar slišati. Posebno naj mu ne pripeljem nobenega duhovnika!"

Trije bojazni in skrbi polni dnevi so prešli. Sestra je hotela na vsak način rešiti bolnikovo dušo. Neprestano mu je požrtvovalno stregla. Pri tem je vedno zopet polglasno ponavljala: ***"Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!"***

Po preteku teh treh dni je na sestrino prigovarjanje sin pripeljal duhovnika. In glej, oče ga je brez obotavljanja sprejel. In od tega trenutka je bil bolnik ves drugačen. Dotlej je bil redkobeseden in zamerljiv. Zdaj je tudi on s sestro klical svete rane na pomoč. Če mu je v hudi bolečini zaradi navade prišla iz ust bogokletna beseda, ga je sestra pomirila: "Ne smete tako kleti! V trpljenju govorite: Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!" In poln dobre volje se je prekinil mož sredi kletve: »Ah, ne smem več tako govoriti! ***Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran!"***

Včasih je rekel strežnici: »Sestra, molite zame, kajti veliko moram zadostiti!" Sam je vedno molil, izražal najboljše mišljenje. Vedno znova je trdil, da bi popolnoma drugače uredil svoje življenje, ko bi ga smel še enkrat pričeti.

Prišla je smrt, a taka, ki mu je odprla nebesa. "Za duše, ki umrejo v mojih ranah, ni smrti. Moje rane jim dajo življenje."

Iz Londona poročajo: Neki pater pasijonist je imel na severu Anglije misijon. Tedaj mu je poslal prijatelj nekaj podatkov o svetih ranah. V mestu, kjer je bil misijon, je živel star mož. Že 40 let ni prejel svetih zakramentov. Nobenemu duhovniku se ni posrečilo, pripeljati ga na pravo pot. Tudi pater pasijonist se je zaman trudil. Nekega večera je misijonar povabil vse župljane, naj z njim molijo rožni venec svetih ran za spreobrnjenje grešnikov v župniji. Pater je posebno mislil na onega starega grešnika. Takoj drugo jutro je prišel navsezgodaj stari mož iz lastnega nagiba v cerkev k sveti spovedi. Prisostvoval je vsem nadaljnjim pridigam in pobožnostim svetega misijona.

Ali ni to, da je bila molitev tako čudovito hitro in popolnoma uslišana, velikansko zmagoslavje svetih ran?

Dodatek

Da bi knjiga ohranila prvotno obliko in tekst smo tu na koncu dodali še slike.

Sestra Marija Marta

Soba sestre Marije Mart

Napis molitve zgoraj:

**Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje po zasluženju tvojih svetih ran.
Večni Oče, darujem ti rane našega Gospoda Jezusa Kristusa, da
ozdraviš rane naših duš.**

Napis spodaj:

Božja služabnica sestra Marija Marta Chambon 1841 - 1907

Samostanski križ z datumom 24.marec 1606

Ta ložba je le preopravičena. V svetu, ki misli le na uživanje, izgubi večina ljudi zmisel za žrtvovanje. Duše, ki razumejo križ in resno premišlujejo trpljenje Kristusovo, so prav redke. In vendar sv. Frančišek Saleški po pravici trdi, da je Kristusovo trpljenje »prava šola ljubezni, najboljši in najsilnejši nagib pobožnosti«.

Jezus pa noče, da bi ta neizčrpna zakladnica ostala neizrabljena, da bi se blagoslova polni sadovi sv. ran izgubili ali pozabili. Da bi dovršil delo svoje ljubezni, si je kakor navadno izbral najneznatnejše orodje.

Dne 2. oktobra 1867 je prisostvovala s. Marija Marla redovni preobleki. Naenkrat se je odprlo nebo. V nebesih so se istočasno vršili isti obredi kot pred oltarjem, samo z vse večjim sijajem. Vse rajnke članice Marijinega obiskovanja so bile prisotne. Radosno ganjene so se obrnile prve malere sv. reda k sestri:

»Večni Oče je našemu sv. redu na tri različne načine podaril svojega Sina:

1. Jezusa Kristusa z njegovim križem in njegovimi ranami in sicer temu samostanu še posebej.

2. Njegovo presv. Srce.

3. Jezusovo sv. detinstvo, da ga častimo. V občevanju z Jezusom moraš biti preprosta kot otrok!«

Ta trojni dar ni čisto nov. Ako listamo po letopisih reda Marijinega obiskovanja, najdemo v življenjepisu m. Ane Marjete Clement, sodobnice sv. Ivane Šantalske, da je gojila te tri pobožnosti. Vse redovnice, ki jih je ona vzgojila, so se tem pobožnostim posebno posvetile.

Nekaj dni pozneje se je prikazala sestri pred 18. meseci umrla m. Marija Pavlina Deglapigny.

Ena od strani originalne knjige iz leta 1927

